

בא וראה, הצד האחר הזה שנקרא (בראשית) קץ כל בשר, כמו שהקשר נמצא למעלה בשמחה, אף כף גם למטה בשמחה ורצון, לספק את הכל למעלה ולמטה, והאם עומדת על ישראל כראוי. בא וראה, בכל ראש חדש וחדש כשהלבנה מתחדשת, נותנים לקץ כל בשר הזה חלק אחד יתר על הקרבנות להתעסק בו ומשתמש בחלקו, ויהיה הצד של ישראל לבדם, כדי שיתאחדו עם מלכם.

וזהו השעיר, משום שהוא חלקו של עשו שכתוב בו שעיר. (בראשית כ) הן עשו אחי איש שער. ועל כן הוא משתמש בחלקו, וישראל משתמשים בחלקם. משום כף פתוב, (תהלים קלה) כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו.

ובא ראה, קץ כל בשר הזה, כל רצונו אינו אלא בבשר תמיד. ומשום כף תקון הבשר תמיד אליו, ועל כף נקרא קץ כל בשר. וכשהוא שולט, הוא שולט על הגוף, ולא על הנשמה. הנשמה עולה למקומה, והבשר נתן למקום הזה, כמו הקרבן - שהרצון עולה למקום אחד, והבשר למקום אחד.

ואדם שהוא צדיק, הוא קרבן ממש לכפרה, ואחר שאינו צדיק - לא, משום שיש בו מום, שכתוב (ויקרא כב) פי לא לרצון יהיה לכם. ועל כן הצדיק הוא כפרה בעולם וקרבן ממש. אשריהם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

ויכם הענן את אהל מועד. שהרי כשפסה הענן את המשכן, שרתה שכניה בארץ, והעברה רוח הטמאה, שהוא (בראשית ו) קץ כל בשר, מהעולם, והסתלק ונכנס לנקב תהום רבה, ורוח קדשה

תא חזי, האי סטרא אחרא, דאקרי קץ כל בשר, כמה דקשורא אשתכח לעילא בחדו, אוף הכי נמי לתתא, בחדוותא, ורעותא לאסתפקא כלא לעילא ותתא, ואימא קיימא עלייהו דישראל, כדקא יאות.

תא חזי, בכל ריש ירחא וירחא, כד סיהרא אתחדשא, יהבין ליה להאי קץ כל בשר, חולקא חדא יתיר על קרבנין, לאתעסקא ביה, ואשתמש בחולקיה, ויהא סטרא דישראל בלחודייהו, בגין דיתאחדון במלכיהון.

ודא איהו שעיר, בגין דאיהו חולקא דעשו, דכתיב ביה שעיר. (בראשית כז) הן עשו אחי איש שעיר. ועל דא איהו אשתמש בחולקיה, וישראל אינון משתמשי בחולקיהון. בגין כף פתיב, (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו.

ותא חזי, האי קץ כל בשר, כל רעותיה לאו איהו אלא בכשרא תדיר. ובגין כף, תקוונא דבשרא תדיר לגביה, ועל דא אקרי קץ כל בשר. וכד איהו שליט, שליט על גופא, ולא על נשמתא, נשמתא סלקא לאתרה, ובשרא אתייהיב לאתר דא, כגוונא דקרבנא, דרעותא סלקא לאתר חד, ובשרא לאתר חד. ובר נש דאיהו זפאה, איהו קרבנא ממש לכפרא, ואחרא דלאו איהו זפאה, לא.

בגין דביה מומא, דכתיב (ויקרא כב) פי לא לרצון יהיה לכם. ועל דא צדיקא כפרה איהו בעלמא, וקרבנא ממש. זפאין אינון צדיקיא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

ויכם הענן את אהל מועד, דהא כד חפא עננא ית משכנא, שראת שכנינתא בארעא, ואתעבר רוחא מסאבא, דאיהו קץ כל בשר